

BİR GEÇMİŞ ZAMAN HİKAYESİ

Büyüklerden en çok işittiğimiz laflardan birisi 'Eskiden böyle değildi. Nerede o eski günler. Ah eski bayramlar.' Evet geçmişe özlem duymak tüm insanlığın ortak hissiyatlarından biridir desek yanlış olmaz. Peki nedir geçmişi belleğimizde bugünden daha kıymetli daha aranılan bir zaman dilimi yapan şey? Oysa geçmişte anlattığımız şeylere baktığımızda günümüzden çok daha zor şartlarda sürdürülmeye çalışılan hayatlarla karşılaşırız. Ne anlatırlar büyüklerimiz:

- Eskiden çayı hasta olanlara içirirlerdi. Meyveyi hastalar yiyebilirdi. O kadar kıymetliydi yani çay!
- Eskiden bir gömlekle liseyi bitirdim.
- Eskiden yemeklere katacak yağ, salça olmazdı.
- Eskiden köyden okula yaya giderdik. Karda kışta üzerimize giyecek gocuğumuz bile olmazdı.
- Eskiden iki kat yatak, bir sedir, birkaç kap kacakla insanlar bir yuva kurardı.
- Eskiden eti kurbandan kurbanda yerdik.
- Yokluk zamanlarını siz bilmezsiniz gençler. Şimdi her şeyiniz var.
-

Evet. Yokluk zamanlarını biz bilmeyiz. Doğru. İyi, güzel de... Neden bu kadar özlem duyuyorsunuz o yokluk dönemlerine? Yeni nesil bunu anlamakta zorlanıyor.

Eskilerin özlem duydukları şey, bizim gibi ne eskide yerini bulabilmiş, ne yeniden kabul gören, şu an kırk yaşına yaklaşmış olan benim gibi arada kalmış 'Kayık Kuşak' diye tabir edilen nesil için çok ilgi çekicidir. Çünkü biz yokluk döneminden varlık dönemine geçiş nesliyiz. O yüzden kendimizi tam manasıyla ne eskiye ne de yeniye ait görebiliyoruz. Bizler eskilerin anlattıklarını can kulağıyla dinlerdik. Altı-yedi yaşlarımda dedemin köyüne yürüyerek giderdik. Her birimizin taşımak zorunda olduğu yükler, bu gidişi oldukça zorlu bir yolculuğa dönüştürdü. Şimdi araçla yarım saatimizi alan bu yolculuk için o zaman sabah çıksak, öğleden sonra bitkin halde vardığımız ve aynı zamanda zafer kazanmış bir komutan edasıyla karşılandığımız masalsı bir serüvendi. Bu yolculuk sadece bir menzile ulaşmak hikâyesi değildi. Yolda karşılaştığımız insanlar, davar güden çobanlar, karşımıza çıkan yılan, akrep gibi ürkütücü hayvan ve böcekler ve yol boyunca yediğimiz dut, dağ armudu, böğürtlen gibi yemişlerle bu yolculuk bambaşka bir şeydi.

İşte eskiden yol bir çok hikâyeye ev sahipliği yapardı. Şimdi hızlı trenler var. O kadar hızlı ki giderken etrafta hiçbir şey göremiyorsun. Müthiş bir teknoloji. Hiçbir hikâyeye de tanık olamıyorsun.

Andırın doğası, insanı, tabiatın sunduğu nimetleri açısından Allah'ın lütfettiği bir memleket. Ama bu güzelliklerin bir de külfeti vardır. Dağınık bir coğrafya. Bir yerden bir yere ulaşmanın halen günümüzde dahi insana zorluklar çıkardığı bir coğrafya. Bu zorluğu eski zamanlarda anlayabilmek için hayal etmek yeterli.

Bir Yörük ailesi hayvanlarıyla birlikte Çukurova'dan Andırın'a, oradan da daha yukarılara çıkacak. Yüzlerce koyun, develer, eşekler, kağnılar, çoban köpekleri, biri karnında biri sırtında çocuklarıyla birlikte tüm ailenin yemeğini pişiren, çamaşırını yıkayan anneler. Tüm bu canlıların hepsinin hayatta kalmasından, sağlığından, beslenmesinden, güvenliğinden sorumlu olan baba. Beyaz gelinlikle ineğin, davarın, bağ bahçenin olmadığı bir evde hanım olmayı düşleyen evin genç kızı. Konakladıkları su başında karşılarına çıkan kervandaki ay yüzlü Hatun Kıza aşık olan genç delikanlının yüreğindeki yangın. Küçük çocukların dağdan kestikleri sopalarla yaptıkları oyuncaklarıyla yaptığı arkadaşlık. Yayla düğünleri, cenazeler, kız kaçırmalar, adam öldürmeler, eşkıyanın elinde kalmalar. Ağaların zulmüne uğramalar. Bir kere görüp aşık olup, bu aşkın hayaliyle bir ömür tüketenler. Sevgilinin hayaliyle söylenen aşk türküleri. Ölenlerin ardından yakılan ağıtlar. Bebekleri uyutmak için söylenen ninniler. Büyüklerin çocuklara anlattığı masallar, halk öyküleri. Genç kızların sevdiklerine dizdikleri maniler. Destanlar, koşmalar, semailer, varsağılar.

Peki soruyorum. Hangi pahalı oyuncak, bir annenin bebeğine okuduğu ninninin verdiği huzuru verebilir küçücük bir yavruya. Dizilerdeki hangi aşk, Yörük Kızı Emine'nin Çoban Ahmet'e duyduğu aşk kadar saf ve temizdir. Hangi pahalı otomobile binerek erişebiliriz zamanın o ağır ağır akan sonsuzluğa gidişine. Hangi internet oyunuyla yakalayabiliriz ateşin başında kurduğumuz kahramanlık hayallerini.

Evet, çocukları avutmak için oyuncaklar alıyoruz durmadan. Birinden sıkıldığında hemen yenisini yetiştiriyoruz. Kendimiz için de oyuncak seçiyoruz tabi. Pahalı arabalar, son model cep telefonları, pahalı saatler. Ama nedense hep geçmişi özlüyoruz. İçimizdeki sesi dinlediğimizde huzursuzsun diyor bir yerlerden bir çocuk. Ama modern dünyanın modern enstrümanları hemen kapatıyor kulaklarımızı. Şştttt. Böyle şeyler düşünme. Sen hayatını yaşa. Bir hayatın var. Onu da mutlu yaşa. Kendi cennetini yarat. Bırak etrafında cehennem hayatı yaşayanları, boş ver. Bak ben senin için mutluluk araçları ürettim. Durmadan da üreteceğim. Ben mutluluğun tanrısıyım. Sen tüket. Durmadan tüket. Düşünmeden. Ben senin yerine düşünürüm. Düşünmek benim işim. Sen yorma kendini. Haz duymaya bak. Yaşa. En güzel içecekler bende. Beş yıldızlı otellere git. Her şey dahil mutluluk paketini satın al. Her şey açık büfe. Tüket. Yiyebileceğinden üç katı fazla yiyecek al. Bir tadına bak. Beğenmezsen dök çöpe gitsin. Nasıl olsa hepsinin parasını peşin ödedin. Tüket, tüket, o kadar çok tüket ki geriye senden de bir şey kalmasın.

Andırın; neden özlemlerin, hasretlerin, huzurun şehri Andırın'ı için? Nedir dışarıda yaşayan Andırınlılara bu kadar cazip gelen?

Bu soruyu herkes kendisine sormalı bence? Herkesin bir cevabı olmalı çünkü kendisine ait. Andırın üzerinde taşıdığı Göç Yoluyla; Yüz binlerce hikayenin beşiğidir. O beşikte sallanan, o beşikte ninniler dinleyen, hep o ninninin huzurlu sesini duymak ister.